

[Kjær Rasmussen.]

som de væsentligste bestanddele. Man kunne spekulere lidt over, hvorfor ministeren ser sig nødsaget til at komme med et forslag af netop dette udseende. Men ikke en del af forklaringen findes i det forhold, at magthaverne ræddes for den mistillid, som i stigende grad præger forholdet mellem dem og befolkningen. Jeg tror det. For desværre ser vi jo oftere og oftere lovforslag, som nok har et demokratisk hovedprincip, men tillige indeholder så mange forbehold, at der ikke bliver ret meget tilbage. For mig at se er nærværende lovforslag skåret over denne læst.

Der indledes med et gevaldigt trompet-skrald. Herefter skal enhver så sandelig kunne forlange at blive gjort bekendt med dokumenter i sager, der er eller har været under behandling i den offentlige forvaltning. Sådan står der at læse i forslaget § 1. De gode intentioner er altså til stede, og man må også sige, at den demokratiske målsætning haves, men desværre viser det sig allerede i § 2 m. fl. paragraffer, at man ligesom ikke har så forfærdelig meget at have sin demokratiske målsætning i. Forsigtigpeter stikker alt for ofte næsen frem, så ofte, at ministeren næsten må anklages for både at ville lovgive og alligevel ikke lovgive, og det oven i købet inden for rammerne af et og samme lovforslag. Ministerens ønske om at ville demtere kommer tydeligt til udtryk rundt om i paragrafferne, der er spækket med vendinger som „væsentlige hensyn“, „i almindelighed“, „afgørende hensyn“, og for at sætte kronen på dette værk slipper vi da heller ikke for en rigtig, ægte gummiparagraf — jeg tænker her på § 2, stk. 2, nr. 4. På denne baggrund forstår jeg egentlig godt, at man ikke har villet foreslå adgang til anke og langt mindre domstolsprøvelse for det tilfælde, at oplysninger skulle blive nægtet én. Afgørelsen af, om oplysninger skal meddeles, beror jo efter forslaget ene og alene hos den myndighed, som i øvrigt har afgørelsen i den pågældende sag. Det er af den grund beklageligt, at det oprindelige kommissionsforslag om et ankenævns er gledet ud i det nu fremsatte lovforslag.

Jeg har heller ikke kunnet lade være med at standse op ved det faktum, at man fra regeringens side fortsat ønsker at dække over

de officerer ved militær og civilforsvar, som har myndighed til at pålægge disciplinarmidler. I bemærkningerne henvises i denne anledning til § 6, der omhandler bl. a. adgangen til at få udlæveret sager inden for strafferetsplejen. Jeg tror nu nok, at enhver soldat vil undre sig over dette, specielt fordi han evig og altid får indprentet, at et disciplinarmiddel ikke er nogen straf. Derfor kan jeg ikke rigtig forstå, hvorfor man i dette forslag vil give det udseende af, at disciplinarmidlet er en straf. Jeg kunne godt tænke mig, om ministeren lige ville uddybe det lidt for tinget her.

Jeg kan naturligvis godt se, at der er problemer i forbindelse med offentlighed omkring de offentlige ansættelser. Men på den anden side er det også lige netop på dette område — som det er nævnt af flere ordførere — at man af og til har haft sine tvivl om afgørelsernes saglighed. Man har jo set eksempler på, at en udnævnelse mere har været begrundet i et politisk eller religiøst tilhørsforhold end i rent saglige hensyn.

Vi erkender altså, at der er problemer i dette. Vi erkender, at der er ting i forslaget, som vi synes om. Men på grundlag af, hvad jeg sagde til at begynde med, tror jeg nu nok alligevel, at vi må afvente udvalgets resultat. Egentlig var jeg glad for den udtalelse, som kom fra hr. Nordqvist, der talte om balancen i dette forslag.

Vi har en fornemmelse af, at balancen vistnok kunne forbedres på visse punkter.

Justitsministeren (Thestrup): Jeg vil gerne takke ordførerne for den velvillige behandling, forslaget har fået. Jeg har opfattet det sådan, at det stort set er en velvillig behandling fra alle sider. Jeg er naturligvis klar til at give alle de oplysninger, som jeg kan fremskaffe, og som man ønsker, i udvalget, og jeg er helt indforstået med en grundig udvalgsbehandling, og at der under den bliver behandlet en række af de spørgsmål, der her er kommet frem.

Jeg skal derfor ikke gå i enkeltheder, men der er dog et par spørgsmål, jeg gerne vil sige lidt om, spørgsmål af mere almindelig karakter.

Det første er det spørgsmål, der er rejst fra mange sider om § 1, stk. 2, altså spørgsmålet om, at det skal være en bestemt sag, der skal angives, for at man kan få lejlighed